VAN HET TOOVERVISCHJE

EEN OUD SPROOKJE
OP NIEUW
VERTELD EN
BERIJMD

VAN HET TOOVERVISCHJE

EEN OUD SPROOKJE
OP NIEUW
VERTELD EN
BERIJMD -:-

VAN HET TOOVERVISCHJE.

Een oud sprookje
Opnieuw verteld en berijmd.

**In het land der blonde duinen
En niet heel ver van de zee,
Woonde eens een dwergenpaartje
En dat heette „Piggelmee."**

**'t Waren heel, heel kleine menschjes
En ze woonden — vrees'lijk lot,
Want ze hadden heel geen huisje —
In een ouden, keulschen pot.**

Voor de zon en voor den regen —
Nooddruft had hun dat geleerd —
Hadden zij dien steenen pot, met
d'Oop'ning naar den grond gekeerd.

Toen een gat er in geslagen,
Klein, maar groot genoeg toch voor
Hun zoo kleine dwergenlijfjes
En daar kropen zij dan dóór.

't Vrouwtje zorgde voor het eten
Maar .... dat eten moest er zijn,
't Ventje ging dus daag'lijks jagen,
Schoot een haasje of konijn.

Met een heel, heel klein geweertje,
Dat gaf niet zoo'n grooten klap
En dan ging hij op zijn klompjes,
Met zijn konijntje vlug op stap.

...EN DAAR KROPEN ZE DAN DÓÓR... PAG. 2

Zóó nu wist dat dwergenpaartje
Zich te schikken in zijn lot
En zij leefden vele jaren
In hun omgekeerden pot.

Toen, wie had dat kunnen denken?
— 't Onverwachte komt altijd —,
Door een onverwachte tijding
Werd hun hart door hoop verblijd.

Op een mooien zomermorgen
Lazen z' in de „Dwergenkrant"
Dat er was.... een „toovervischje"
Komen zwemmen naar het strand.

't Vischje, dat met staart en vinnen
Vlug zich door de golven sloeg
Kon je alles, alles geven,
Als je 't hem maar need'rig vroeg.

- -

Doodstil werd het op dien morgen
In den ouden keulschen pot,
Want de beide dwergjes dachten
Aan hun droef en arm'lijk lot.

. . . Need'rig vragen . . . alles krijgen . . .
Alles en . . . zij hadden niets.
. . 'n Vischje, dat . . zoo mooi kon toov'ren . .
Toov'ren ? . . . „manlief, zei je iets ?"

..'T VENTJE GING DUS DAAG'LIJKS JAGEN,.. PAG.2

„Ik? – Neen" – „Zou je . . manlief . . durf je
Niet eens naar dat vischje gaan?"
„Vrouwtjelief, dat doe ik zeker,
Vóór je 't zei, dacht ik er aan."

„En, . . . wat wou je hem dan vragen,
Als je heusch dat vischje sprak?"
„ . . . 't Allereerst, dunkt mij, een huisje
Met een schoorsteen en een dak."

„'n Huisje, ècht, een heuschlijk huisje?
Durf je dat te vragen man?
Zoo een huisje met een deurtje
Waar je echt in wonen kan.

MET EEN HEEL, HEEL KLEIN GEWEERTJE, . PAG.3.

Ik, nog éénmaal in een huisje!
Mensch? wie had dat ooit beleefd,"
En haar kleine oogjes glimmen
Van de vóórpret die ze heeft.

- -

En . . . des morgens in de vroegte
's And'rendaags ging Piggelmee,
Klossend op zijn kleine klompjes
Door de duinen naar de zee.

„Vischje!" riep hij reeds van verre
Met zijn handjes voor den mond,
„Vischje, kan ik je eens spreken,
Zwem je hier in d'omtrek rond?"

En toen klonk er plots als antwoord
Uit de verre, wijde zee,
Zacht een zilver stemgeluidje:
„Riep je, ventje Piggelmee?"

„Ja ik! Ja ik!" riep het ventje
En hij trilde van genot;
„Vischje, och geef mij een huisje,
'k Woon maar in een steenen pot."

„Ga maar! Ga maar!" riep het vischje,
„'t Geven kost mij niemendal.
Ga maar gauw naar huis m'n ventje,
Want je huisje staat er al."

LAZEN Z' IN DE „DWERGEN KRANT"... PAG. 4

En... vergetend te bedanken
Liep het dwergje, dol van pret
Naar.. zijn pot, maar, waar die stond, was
Nu een huisje neêrgezet.

Uit één van de vele raampjes
Riep zijn vrouwtje, o! zoo blij,
„Piggelmee! wat zeg je dáár van?
Kijk eens hier, hier wonen wij."

Piggelmee zag met verbazing
Nu zijn keurig huisje staan
En hij wilde door het deurtje
Als een heertje binnen gaan.

Maar zijn vrouwtje kwam naar buiten
„'t Huisje is wel aardig, maar
't Zou je binnen niet bevallen,
Want het is nog lang niet klaar.

Je moet daad'lijk op je klompjes
Nog eens naar de zee gaan, man,
Want een huisje zonder meubels,
Kijk, wat hebben wij daar an!

Vraag het vischje een paar stoelen
En een tafel en een bed,
En . . . gordijnen voor de raampjes,
Want dat staat zoo keurig net.

En nog meer, wat wou ik zeggen,
Ja zoo vèèl nog, ga maar vast
Er moet nog een spiegel wezen
En ook nog een linnenkast."

- - - - - - - - - - - - - - - - - - - -

Vroolijk fluitend, op zijn klompjes,
Ging het dwergje Piggelmee
Weer naar 't strand en riep van verre:
„Vischje! Vischje! in de zee!"

Onbeweeg'lijk bleef de verte,
Niets te zien in zee en lucht,
Dan een eenzaam strandpluviertje,
Dat zijn heil zocht in de vlucht.

Toen kwam weer dat stemgeluidje,
Zilverzacht uit verre zee:
„Riep je mij nog eens m'n baasje?
Riep je, dwergje Piggelmee?"

„Ja ik!" riep verheugd het dwergje,
„'k Dank je voor het huisje wel,
Maar ik wou zoovéél nog hebben,
Meubels en gordijnenstel."

„Ga maar! Ga maar!" riep het vischje,
„'t Geven kost mij niemendal,
Ga maar gauw naar huis m'n ventje,
Want je meubels staan er al."

Toen het dwergje thuis kwam, vond hij
Druk zijn vrouwtje in de weer
Met het boenen van de meubels
En zij sprak als d' eersten keer:

...„VISCHJE" RIEP HIJ UIT DE VERTE PAG 7

„Man, je moet nog weer terug gaan,
Want het vischje is zoo goed,
Vraag voor mij wat mooie kleêren,
En een mantel en een hoed.

Voor je zelf een flink paar schoenen
Want, zooals je zelf wel ziet,
Met die klompjes aan je voeten
Pas je in ons huisje niet."

En.... ofschoon hij nu wat moe werd
Ging het dwergje Piggelmee,
Klossend op zijn kleine klompjes
Wéér naar 't vischje in de zee.

IEP JE"? VENTJE PIGGELMEE PAG 7.

Gaarne liep hij door de duinen,
Maar het werd hem nu wat saai,
Boven hem vloog hoog een zeemeeuw,
Vóór hem uit een Vlaamsche gaai.

„Vischje!" riep hij reeds van verre,
„'k Zou 't niet wagen weer zoo gauw
En zooveél te komen vragen,
Maar ik moet wel voor mijn vrouw.

Kijk, ze wil wat kleêren hebben
En een mantel en een hoed,
En voor mij een flink paar schoenen.
„'t Vischje," zegt zij, „is zoo goed."

„Ga maar!" riep opnieuw het vischje
„Och! ik ken de vrouwtjes wel,
Je zult thuis reeds alles vinden
Ga maar heen en loop maar snel."

En het dwergje thuis gekomen
Vond zijn vrouwtje reeds gekleed,
Zich bekijkend in den spiegel
En ze sprak: . . . „Het doet mij leed,"

„Piggelmee, je moet teruggaan,
Want ik kan met goed fatsoen,
Nu niet uitgaan; als ik weg ben,
Wie zal hier den boel dan doen?

Ga het vischje nu nog zeggen,
Dat ik niet meer heb den tijd
Om te boenen en te koken,
Dat ik hebben moet een meid."

Piggelmee keek nu zijn vrouwtje
Voor het eerst gramstorig aan,
Maar hij durfde niets te zeggen
En . . . enfin . . . hij zou maar gaan.

Onderweg dacht hij nog telkens
Aan zijn stulpje van weleer
En . . . dat hij het nu zoo goed had,
Maar . . . hij floot geen liedje meer.

„Vischje!" riep hij reeds van verre,
„Vischje, vischje, in de zee!!"
„Roep je weêr?" vroeg nu het vischje,
„Roep je, dwergje Piggelmee?"

„Ja ik!" riep beklemd het ventje,
„Och! mijn vrouw heeft nu geen tijd
Om haar huisje schoon te houden
Zegt ze, en . . . ze vraagt een meid."

't Vischje gaf niet daad'lijk antwoord,
't Was als of het even dacht.
Maar toen klonk weêr 't stemgeluidje:
„Dwerg, dat heb ik wel verwacht."

Ga naar huis, je zult er vinden
Alles netjes aan den kant
En een meisje vlug en helder,
Ook een uit het dwergenland."

Piggelmee, vermoeid van 't loopen
Ging naar huis, zijn vrouwtje was
Ook zoo even thuis gekomen,
Maar niet bijster in haar sas.

„Piggelmee, je moet teruggaan,
Dadelijk. 'k ben er op gesteld,
Onderweg wou ik wat koopen,
't Was zoo mooi, maar...'k had geen geld."

Ga het vischje nu nog vragen,
Om wat geld, een vollen zak,
'k Moet toch ook de meid betalen.
Dáárna, neem je je gemak."

OOK EEN UIT HET DWERGENLAND PAG.17.

't Ventje ging met loome schreden
Nog een keer naar 't vischje heen,
't Was intusschen laat geworden;
't Strand lag éénzaam en alléén.

Voor zijn voeten sloop een wezel
Azend op een duinkonijn,
En het ventje schrikte even,
Want och! hij was zelf zoo klein.

„Vischje!" riep hij reeds van verre,
„Vischje, vischje, in de zee!!"
„Riep je?" klonk het nu weer vroolijk
„Riep je? vriendje Piggelmee?"

„Ja ik!" riep verruimd het ventje,
„Ja! mijn vrouwtje stuurt mij weer,
Want zij moet de meid betalen
En wat koopen en zoo meer."

„In ons huisje is nu alles
Wat gemak en vreugde biedt,
Zegt mijn vrouwtje, maar dat ééne,
Geld zegt zij, dat heeft ze niet."

„Ga maar!" riep nu plots het vischje,
't Geven kost mij niemendal,
Daar had ik om moeten denken,
Ga naar huis, het is er al."

't Vischje ging nu naar de diepte,
't Ventje ging naar huis, 't werd nacht,
.... In het aardig dwergenhuisje,
Was een zak vol geld gebracht.

- -

- -

's Andrendaags was 't heel gezellig
In het nieuwe dwergenhuis.
Piggelmee die niet meer jaagde,
Bleef nu met de koffie thuis.

„Vrouwtje," sprak hij toen, „de koffie
Smaakt mij niet, zij is niet goed,
Laat toch eens een beet're halen,
Geld nu toch in overvloed.

In onze oude, droeve dagen,
Wonend in dien steenen pot,
Dronken wij dezelfde koffie,
Dat is nu toch al te zot."

„Ja, manlief, wat zal ik zeggen,
Grietje vroeg van morgen nog
In den winkel beet're koffie,
Ze betaalde meer en toch....

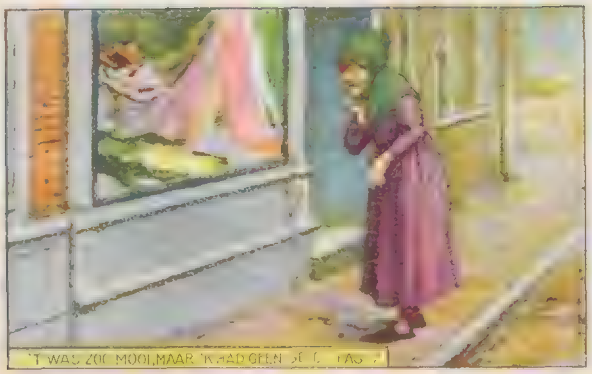

't Schijnt dezelfde wel te wezen,
Weet je wat je doen moet, man
Ga maar eens aan 't vischje vragen,
Waar ik beet're krijgen kan."

„Dat's een plan," sprak nu het ventje,
's Middags nog ging Piggelmee,
Nu op schoentjes, niet op klompjes
Naar het vischje in de zee.

„Vischje!" riep hij reeds van verre,
„Vriend'lijk vischje, beste maat,
Ik kom nu niet om te beed'len,
Maar ik kom bij jou om raad.

'k Drink zoo graag een goed kop koffie
Onze koffie is zoo slecht.
Wáár toch kan ik beet're krijgen,
Vischje, wáár kan ik terecht?"

Nu werd plotseling het water
Vlak nabij een rimp'lig vlak,
Waar het glanzend toovervischje,
't Zilv'ren snuitje boven stak.

En het sprak zoo klaar en helder,
Veel te wijs nu voor een visch:
„PAKJES KOFFIE van „VAN NELLE"
IS DE BESTE DIE ER IS.

En je kunt ze alom krijgen,
Maar, als je ze halen laat,
Laat de meid er dan op letten,
Dat de naam op 't pakje staat."

„Dankje," sprak het dwergenventje,
„Dankje, vischje, voor dien raad
En je kunt er vast op reek'nen
Dat 'k die koffie halen laat."

- - - - -

- - - -

Vroolijk waren nu de dagen
In het nieuwe dwergenhuis.
Ging het paartje wel eens wand'len,
Met „de koffie" was het thuis.

Want „Van Nelle's Pakjes Koffie"
Deed hen spoedig huiswaarts gaan
En ze dronken vele kopjes,
Want . . . . er kwam geen einde aan.

't Was de meid die daarop lette
En die zei het hun terstond,
Dat ze nu zoovéél kon zetten
Uit een enkel half pond.

- -

- -

Maar helaas, wat is op aarde
Blijvend, ook tevredenheid
Wijkt zoo vaak voor nieuwe wenschen,
Wordt verdrongen door den tijd.

Zóó . . . 't is vele maanden later,
Zien we vriendje Piggelmee
Daag'lijks weer zijn wand'ling maken
Naar het vischje in de zee.

GING HET PAARTJE WEL EENS WAND'LEN PAG 23

Dan een „dit" en dán een „datje",
Altijd was het voor zijn vrouw
En altijd als hij terugkwam,
Had vriend Piggelmee berouw.

Soms waarom de melk zoo schiftte,
't Gas zoo suisde. 'n Andren keer
Wie toch beter brood haar bakte,
't Brood was lang niet lekker meer.

En zoo ging het alle dagen,
's Morgens vroeg of 's avonds laat
Moest hij 't vischje wat gaan vragen;
En . . . het vischje werd niet kwaad.

- -

- -

Eèns, het was zoo koud dien morgen;
Moest onze arme Piggelmee,
Hij wou juist wat langer slapen,
Toch naar 't vischje, toch naar zee.

Want — kijk hier, „van Nelle's" koffie
Was wel heerlijk, dáár niet van
Maar ze wou nog beet're hebben,
. . . . „Vraag het maar aan 't vischje, man."

En . . . het kraagje van zijn jasje,
Voor de koude hòòg en dicht,
Ging het arme Piggelmeetje
Naar de zee, met bang gezicht.

„Vischje, vischje," klonk het angstig,
Over 't water als een kreet.
„Vischje," 'k moet je weêr wat vragen
En dat doet nu echt mij leed.

„Zie mijn vrouw is zeer tevreden
Met „van Nelle's" koffie, maar
Ze wou tóch van 't vischje weten
Of er beet're is en wáár???"

„Vischje, ik wou heusch niet komen,
Want ik dacht wel: dat wordt mis,
Daar er toch geen beet're koffie
Dan „van Nelle's" koffie is."

Plots'ling kwam er op het water
Nu een breede rimpelkring,
Wijl het anders kalme vischje
Nu heel boos aan 't spart'len ging.

En zijn antwoord klonk heel driftig
Als uit dicht geschroefde keel:
„Dwerg, ga daad'lijk naar je vrouw toe,
Zeg haar dit: zij eischt te veel."

Beet're dan „van Nelle's" koffie
Is er op heel d' aarde niet,
't Geen wel ieder kan begrijpen
Die dien naam op 't pakje ziet.

Zeg haar, dat ik haar zal straffen;
't Spijt mij wel voor jou m'n vrind,
Ga naar huis en ga eens kijken
Hoe je dáár den toestand vindt."

- -

Langzaam aan verdween de rimpel
Die op 't water zichtbaar was,
't Vischje dook en . . . als een spiegel
Werd de wijde waterplas.

- -

- -

Piggelmee stond nog te kijken
Toen, in 't naad'rend avonduur
Ver in zee de zon ging zinken
Als een bol van laaiend vuur.

Diep verslagen ging hij henen,
Angstig nu voor dreigend leed,
Hoog in 't blauw verdween een reiger
Met een nak'lig schorren kreet.

Sloffend liep hij door de duinen
En zijn schoentjes wogen meer
Dan hem ooit zijn klompjes wogen
In de dagen van weleer.

....VER IN ZEE DE ZON GING ZINKEN. PAG 29

Toen hij meende dat hij thuis was,
Keek hij als beteuterd rond,
Want de keulsche pot stond daar weer,
Waar zoo straks zijn huisje stond.

En zijn vrouwtje zat te huilen:
„Piggelmee, wat vrees'lijk lot,
Weer, nu weer te moeten wonen
In dien ouden keulschen pot."

Och! en ik zou nóg niet klagen
Als 'k behalve jou m'n schat,
Van „van Nelle's" pakjes koffie
Maar mijn daag'lijksch kopje had.

Na een nacht van weinig slapen,
Bibb'rend van verdriet en kou,
Ging ons vriendje weêr naar 't vischje,
Daar hij 't nog wat vragen wou.

„Vischje," galmde over 't water
Nu zijn roepen als een snik,
„Vischje," kom nog even boven,
Hoor mij aan, één oogenblik.

Thuis, mijn schuldbewuste vrouwtje
Zit te huilen in haar pot,
Maar ze zou zich tóch getroosten
Haar zoo droef en arm'lijk lot.

Als ze van „van Nelle's" koffie
Nog één enkel pakje had,
„Zeg aan 't vischje," riep ze schreiend
„'t Ergste wat ik mis, is dát."

„Ventjelief," sprak nu het vischje,
„Wat ik doe, doe ik om jou,
Want ik heb geen medelijden
Met je ontevreden vrouw.

Wat je zegt is wèl begrijp'lijk,
Zulks is altijd het geval.
Ga getroost naar huis m'n ventje,
Want zoo'n pakje is er al."

Thuis gekomen vond het ventje
't Leven heerlijk weêr en goed.
... Van „van Nelle's pakjes koffie"
Kwam de geur hem tegemoet.

Tot het einde hunner dagen
Zat het eenzaam dwergenpaar
Steeds „van Nelle's" koffie drinkend,
In-gelukkig bij elkaâr.

KOFFIE
DE
ERVEN
DE WED.
J. VAN NELLE
ROTTERDAM